

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/337/2014
Identifikačné číslo spisu:	8113202022
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8113202022.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne B. M., bývajúcej v M. proti žalovanej Rapid life životnej poisťovni, a.s., so sídlom v Košiciach, Garbiarska 2, IČO: 31 690 904, zastúpenej JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátkou v Košiciach, Boženy Němcovej 22, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, vedenej na Okresnom súde Prešov, pod sp.zn. 29 C 15/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 31. marca 2014, sp.zn. 7 Co 188/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov rozsudkom z 28. júna 2013, č.k. 29 C 15/2013-116 zrušil rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, so sídlom v Košiciach, Alžbetina 41, vydaný 19. januára 2012 pod sp.zn. 2 C 1685/2012. Odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku a žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 86, 58 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vykonaným dokazovaním mal preukázať, že medzi žalobkyňou a žalovanou existoval zmluvný vzťah založený poisťovou zmluvou z 23. júla 2007 č. 4252790-454, pričom k zániku poisťového vzťahu došlo 24. augusta 2011 na základe žiadosti žalobkyne o zrušenie zmluvy doručenej žalovanej 13. júna 2011. Konštatoval, že poisťná zmluva uzatvorená medzi účastníkmi konania je spotrebiteľskou zmluvou podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Zo zmluvy je zrejmé, že žalovaná ako poisťovateľ konala v rámci predmetu svojej činnosti podľa výpisu z obchodného registra a žalobkyňa má postavenie spotrebiteľa, lebo uzatvorila zmluvu ako fyzická osoba. Pre spotrebiteľské zmluvy je charakteristické, že sa jedná o zmluvy, ktoré sú uzatvárané opakovane s veľkým počtom zákazníkov, pričom návrhy týchto zmlúv sú pripravené na vopred predtlačených tlačivách a spotrebiteľ nemá možnosť zmeniť obsah takto navrhnutých zmlúv. Týka sa to aj predmetnej veci, pretože poisťná zmluva bola vyplnená na vopred pripravenom pretlačenom tlačive. Poukázal na to, že predmetnou žalobou sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku, ktorá bola podaná v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote.

Rozhodcovská doložka, na základe ktorej rozhodcovský súd rozhodol je formulovaná vo všeobecných poistných podmienkach, konkrétne v časti XV. a je súčasťou neprehľadného textu písaného malými písmenami splyvajúceho s ostatnými zmluvnými podmienkami uvedenými vo všeobecných poistných podmienkach. Podľa uvedenej rozhodcovskej doložky všetky vzájomné spory a sporné nároky poistenia sa mali riešiť v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská doložka tak znemožňuje poistenému spotrebiteľovi zvoliť spôsob riešenia prípadného sporu a núti ho v prípade sporu sporných nárokov podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu a tým mu odoberá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom. Z uvedeného dôvodu rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a to v neprospech spotrebiteľa. V tejto súvislosti poukázal na prílohu smernice 93/13/EHS uvedenú pod písm. q/ bodu 1. Je teda neprijateľné, aby rozhodcovské konanie bolo dojednané ako výlučný prostriedok na riešenie akejkolvek spotrebiteľskej zmluvy. Nie sú preto žiadne pochybnosti, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom a je absolútne neplatná. Poukázal na závery vyplývajúce z uvedených rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Je možné konštatovať, že rozhodcovské konanie v rámci predmetného spotrebiteľského sporu nezaručuje porovnateľné procesné práva so súdnym konaním a spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach vo vzťahu dodávateľ a spotrebiteľ v neprospech spotrebiteľa ako slabšej procesnej strany. Neprijal uvedenú argumentáciu žalovanej s poukazom na výpoveď svedkyne B. S. v špecifikovanom konaní, konštatoval, že ňou uvedené rozhodnutie nie je na predmetnú vec aplikovateľné a nepovažoval za správny jej výklad obsahu uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 31. marca 2014, sp. zn. 7 Co 188/2014 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.), zamietol návrh na prerušenie konania, žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 67, 88 € a žalovanej uložil povinnosť ju zaplatiť právnej zástupkyňi do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Uviedol, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, z ktorého vyvodil správny právny záver, osvojil si náležité a presvedčivé odôvodnenie prvostupňovým súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkázal (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia poukázal na skutočnosť, podľa ktorej účastníci v roku 2007 uzatvorili poistnú zmluvu, ktorej súčasťou tvoria všeobecné poistné podmienky. Uviedol, že zmluva uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovanou je spotrebiteľskou zmluvou a jej súčasťou boli bez akýchkoľvek pochybností všeobecné poistné podmienky, ktoré žalobkyňa ovplyvniť nemohla, lebo boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Podľa dohodnutej rozhodcovskej doložky - časť XV. Všeobecných poistných podmienok - sa všetky spory mali riešiť výlučne v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. Odvolací súd mal za to, že takáto zmluvná podmienka, nachádzajúca sa v štandardnej formulárovej zmluve alebo vo všeobecných poistných podmienkach inkorporovaných do takejto zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Za právne bezvýznamné označil tvrdenie o individuálnom dojednaní rozhodcovskej doložky v osobitných zmluvných dojednaniach. Bez ohľadu na to, či by žalobkyňa osobitné zmluvné dojednania podpísala alebo nie, jej povinnosťou, vyplývajúcou zo všeobecných poistných podmienok, bolo podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Vyhodnotil, že takúto duplicitnú úpravu riešenia sporov vo všeobecných poistných podmienkach a osobitných zmluvných dojednaniach nemožno označiť inak ako za zavádzajúcu a mätúcu. Konštatoval, že rozhodcovskú doložku v predmetnej veci si žalobkyňa osobitne nevyjedнала, nakoľko táto splyvala s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohla len zmluvu ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť všeobecným obchodným podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu vyvolanému dodávateľom. Mal tiež za to, že hoci listinný dôkaz - záznam o požiadavkách a potrebách klienta - spísaný pri uzatváraní zmluvy vyhodnotený nebol, táto okolnosť sama osebe nie je dôvodom umožňujúcim zrušenie rozsudku, rovnako ako nezdôvodnenie toho prečo nebol vykonaný žalovanou navrhovaný výsluch sprostredkovateľa poistenia. Poukázal na to, že v zmysle ustanovenia § 212 ods. 3 O.s.p., na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd len, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Uviedol, že k okolnostiam uzatvárania zmluvy bola podrobne vypočutá žalobkyňa, pričom o pravdivosti jej výpovede nemá dôvod pochybovať. Z ďalších listinných dôkazov predložených žalovanou, a to zo záznamu o požiadavkách a potrebách klienta, všeobecných poistných

podmienok a osobitných zmluvných dojednaní pritom vôbec nevyplyva, aby zo strany sprostredkovateľa poistenia bolo poskytnuté riadne vysvetlenie dôsledkov uzatvorenia rozhodcovskej doložky. Výsledky vykonaného dokazovania, aj bez potreby výsluchu sprostredkovateľa poistenia, odôvodňujú urobiť záver, podľa ktorého žalobkyni neboli poskytnuté žiadne informácie o dôsledkoch výlučného riešenia sporov v rozhodcovskom konaní v zmysle uzatvorenej rozhodcovskej doložky. Návrhu žalovanej na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. až do doby právoplatného skončenia konanie vedeného pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 382/2013 (v ktorom sa posudzuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 1/2012) nevyhovel. Uvedené ustanovenie totiž upravuje možnosť a nie povinnosť konanie prerušiť a posúdenie možnosti prerušenia závisí od toho, či v inom prebiehajúcom konaní môže byť vyriešená otázka majúca vplyv pre rozhodnutie súdu. Hoci vo veci II. ÚS 382/2013 sa pred tým istým senátom rieši obdobný prípad ako vo veci II. ÚS 499/2012, z nálezu v nej vydanom nevyplyva, aby v ňom Ústavný súd SR vyslovoval stanovisko k platnosti alebo neplatnosti rozhodcovskej doložky.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa, priznal jej náhradu trov konania a odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. že sa jej postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom ako aj z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Namietala, že odvolací súd nepresvedčivo zdôvodnil, prečo pred súdom prvého stupňa nebol vykonaný dôkaz ňou navrhnutý, a to výsluch sprostredkovateľky poistenia. Rovnako namietala, že pokiaľ oba sudy nepovažovali listinný dôkaz - záznam sprostredkovateľa poistenia o potrebách a požiadavkách klienta - za adekvátny dôkaz pre individuálnosť dojednania rozhodcovskej doložky, museli mu byť známe zákonné povinnosti sprostredkovateľa poistenia, ktoré mu ukladá vyrozumiť klienta s alternatívnou formou riešenia sporov. V tejto súvislosti mali sudy požadované dôkazy vykonať a vyhodnotiť. Ďalej namietala, že práve záznam sprostredkovateľa poistenia - ako súdom nevykonaný listinný dôkaz - a - výsluch sprostredkovateľa poistenia - mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Rovnako uviedla, že sudy nesprávne skutkovo vyhodnotili pre účely svojho rozhodnutia, že rozhodcovská doložka sa nachádza v čl. XV. Všeobecných poisťných podmienok (ďalej VPP) žalovanej, resp. v Zázname sprostredkovateľa poistenia o požiadavkách a potrebách klientov. Poukázala na to, že rozhodcovská doložka sa nachádza v tzv. Osobitných zmluvných dojednaniach č. 01/2007, ktoré sa nachádzajú za textom VPP a táto bola jednoznačne formulovaná tak, že každý poistenec rovnako ako aj žalobkyňa v tomto prípade mala rovnocenné dve možnosti si toto dojednanie prijať, resp. neprijať. Namietala aj nesprávne posúdenie charakteru tohto sporu a zastala opačný názor, že vec nie je spotrebiteľským sporom, ale typickým sporom o zrušenie rozhodcovského rozsudku, v ktorom ide o vecné preskúmanie postupu rozhodcovského súdu. Mala za to, že nie je možné stotožniť sa so všeobecným záverom súdov, že rozhodcovská doložka v spotrebiteľských zmluvách je neplatná, a to preto, že nebola individuálne dojednaná, ev. pre hrubý rozpor s dobrými mravmi. V tejto súvislosti poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 499/2012. Taktiež uviedla, že oba sudy aplikovali vnútroštátne normy zamerané na ochranu spotrebiteľa, ktorých východiskom je smernica 93/13/EHS, boli preto povinné rovnako interpretovať a aplikovať právne normy v súvislostiach a s prihliadnutím na zámer tejto smernice obsiahnutý v jej 19. odôvodnení, ktoré sa týka poisťných zmlúv. Poukázala na nesprávny preklad smernice slovenským zákonodarcom a nadväzne na to nesprávnu implementáciu medzi tzv. neprijateľné podmienky, čo malo podľa jej názoru

za následok, vylúčenie použitia rozhodcovského konania v spotrebiteľských zmluvách. Uviedla, že v dôsledku individuálneho dojednania rozhodcovskej doložky v tomto prípade, nemôže súd skúmať prípadnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Poukázala aj na skutočnosť, že sudy test primeranosti v zmysle čl. 19 Smernice nevykonali a nezabezpečili si ani objasnenie skutkového stavu potrebného na vyslovenie správnych právnych záverov o individuálnom dojednaní rozhodcovskej doložky medzi žalobcom a žalovanou. V závere ešte citovala rozhodnutia okresných a krajských súdov, ktoré v obdobných veciach rozhodli o rozhodcovskej doložke ako o individuálne dojednanej, a teda platnej.

Žalobkyňa súhlasila s rozhodnutím súdov nižších stupňov.

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len v prípadoch, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolanie napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namietala alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku (§ 238 O.s.p.), ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou

zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Žalovaná namietala, že súdy nebrali do úvahy ňou predložené návrhy a dôkazy, a preto neúplne zistili skutkový stav veci.

Námietka žalovanej o postupe súdov nižších stupňov súvisiaca s nevykonaním dôkazov, nie je dôvodná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalovanej nie je ani postupom, ktorým by jej súd odňal možnosť konať

pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmaľtečnosti rozhodnutia (pozri napr. aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999).

Pokiaľ ide o námietku žalovanej spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je

mimoriadnym opravným prostriedkom určeným

na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.)

a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Z obsahu dovolania žalovanej je zrejma jej námietka, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. Dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1 písm. a/ až c/ O.s.p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie 243a ods. 2, veda druhá O.s.p., ktoré ustanovuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Z § 132 O.s.p. vyplýva, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvého stupňa; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 3 až 5 O.s.p.). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.). Keď najvyšší súd nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov, preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil.

Žalovaná v dovolaní výslovne namietala, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovanej boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovanou vytykaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodala návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3: 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.